

Een wandeling met Ronald Latenstein van Voorst,

CFO SNS Reaal en aanstaand voorzitter Raad van Bestuur

Ook op de dag dat we elkaar spreken, wandelend in het Amsterdamse Bos, beheersen de kredietcrisis, de garantiemaatregelen die de overheid verstrekt en de beurskoersen de gevoelens van bancair Nederland wederom. Niettemin oogt Ronald Latenstein ontspannen: hij heeft zich thuis omgekleed na een afspraak bij De Nederlandsche Bank en zet er flink de pas in op deze koude vrijdagmiddag.

Kom je in deze drukke en hectische tijden nog wel eens in de natuur?

"Jawel, dit is bekend terrein. We zijn hier soms met de kinderen. Mijn schoonouders wonen in Aalsmeer, en wij gaan regelmatig door het Amsterdamse Bos naar hen toe. Maar verder moet ik bekennen dat ik niet veel buiten kom, behalve natuurlijk in Amsterdam zelf, waar je alles beter per bakfiets dan per auto kunt doen." Hij werkt hard, heeft een zittend beroep dat zich grotendeels binnen afspeelt. Hoe houdt hij zijn conditie op peil? "Ik doe aan yoga. Enkele jaren geleden waren wij met vakantie op Bali, en daar werden elke dag yogalessen gegeven in het hotel. Sindsdien ben ik het blijven doen, het liefst dagelijks. Yoga is heel goed voor zowel je ademhaling alsook voor het rekken en strekken van spieren. En het is ook goed om op gewicht te blijven. Ik eet regelmatig buiten de deur. Overigens let ik wel goed op wat ik eet." Hij vindt dus nog wel tijd voor zijn dagelijkse yogaoefeningen, terwijl hij ongetwijfeld ook al vorm geeft aan zijn nieuwe baan. Is hij nu feitelijk al CEO? "Het is een soort 'fade in, fade out'-manier van in de functie groeien. Het gaat geleidelijk, waarbij het feit dat Sjoerd (van Keulen) en ik al lang samenwerken en het uitstekend met elkaar kunnen vinden, dat ook heel makkelijk maakt."

Ronald gaat het stokje overnemen van Sjoerd van Keulen en is ongetwijfeld een andere persoonlijkheid. Waar zitten de overeenkomsten en verschillen? "In bepaalde opzichten lijken we op elkaar. We hadden ook bij onze eerste kennismaking direct een 'klik': we handelen allebei tot op zekere hoogte intuïtief. We hebben onderling maar een half woord nodig en er is veel vertrouwen. De verschillen? Ik denk dat Sjoerd meer accent legt op de commercie terwijl ik meer cijfermatig ben, daar ligt een uitdaging voor mij."

Balans

Hoe houdt hij een goede balans tussen werk en privé? Terwijl we stevig doorstappen langs de Bosbaan: "Ik breng mijn twee kinderen van drie en vijf jaar in elk geval twee keer per week naar school. Grappig hè, dat is nu veel meer geaccepteerd dan bijvoorbeeld tien jaar geleden. Sterker nog, het wordt als positief gezien wanneer je als man – hoe druk je het ook

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over 'de vent achter de tent'. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

hebt – toch de kinderen naar school brengt. Ook in de week-ends probeer ik veel met mijn gezin te doen. Meestal gaat de koffer pas op zondagavond open. En ja, af en toe probeer ik ook nog een boek te lezen. Het laatste boek dat ik las, was 'De Prooi'. Interessant, al heb ik niet veel nieuwe dingen gelezen. En verder houd ik erg van koken met een goed glas wijn erbij. Ik heb zelfs op mijn 19e mijn koksdiploma behaald." Het klinkt wel alsof Ronald in staat is om zijn werk zo nu en dan los te laten. Heeft hij niet enorm veel stress gehad in het afgelopen jaar? "Ik ben niet bovenmatig gevoelig voor stress gelukkig. Niettemin, wij waren onlangs tien dagen met het gezin naar de zon, en ik merkte toen eigenlijk dat ik dit keer best veel tijd nodig had om zélf tot rust te komen en niet alle energie voor het gezin had. Maar ja, in 2008 is dan ook veel gebeurd: de overname en integratie van bijvoorbeeld AXA en Zwitserleven, het vertrek van Cor van den Bos, de afwijzing van Henjo Hielkema als commissaris en niet te vergeten de kredietcrisis..." En toch wandelen wij op een vrijdagmiddag midden in de hectische periode door het Amsterdamse Bos, en wekt Ronald zeker geen gestreste indruk. "Wel lekker eigenlijk, zo'n middagje wandelen", beaamt hij.

Flexibiliteit

Ronald komt uit een maatschappelijk geëngageerd gezin, zijn vader werkte jarenlang in buitenlandse dienst op het gebied van ontwikkelingssamenwerking. Op zijn vijftiende kwam hij pas in Nederland wonen. "En toen moest ik dus leren schaatzen!" Hoe kijkt hij terug op zijn buitenlandse jeugd? "Heel positief. Ik wist natuurlijk ook niet beter: we woonden doorgaans in arme landen en in totaal andere culturen dan de onze. Als kind word je daar wel flexibel en 'open minded' van. Ik heb niet zo gauw mijn oordeel klaar. Anderzijds heb ik wel gemerkt dat ik beter was in het 'onthechten' dan in het 'hechten'. We bleven doorgaan twee à drie jaar in een land, en dan vertrokken we weer. Daar heb ik, eenmaal in Nederland, wel last van gehad..." Nooit de ambitie gehad om in de voetsporen van zijn vader te treden en om in het buitenland te gaan werken? "Ach, ik heb het nooit uitgesloten, en wie weet dat het er ooit nog van komt. Bovendien heb ik nu natuurlijk ook veel internationale contacten met bijvoorbeeld investeerders. Het was overigens niet zo dat ik op mijn vijftiende bedacht wat ik wilde worden. Ik had eigenlijk geen idee en heb niet de voor de hand liggende route als diplomatenzoon gevolgd. Ik studeerde 's avonds aan de heao en startte als administratief medewerker

bij Placid Oil. Ik heb alle onderdelen van het financiële vak doorlopen en ben zo in die financiële functies gerold.”

Trots

Wat gaat dit jaar brengen als het aan Ronald ligt? “Ik ben vrij somber over de crisis, 2009 wordt m.i. nog steeds geen best jaar. Wel hoop ik dat wij deze periode aangrijpen om een aantal zaken in de organisatie bij de kop te pakken. Er moet meer synergie komen tussen de verschillende merken. Het door Zwitserleven samen met ASN Bank ontwikkelde Groen-Pensioen is daar al een goed voorbeeld van. Verder streven we naar meer efficiency, meer teamwerk en minder bureaucratie: naarmate we zijn gegroeid, is dat er stiekem wel ingeslopen.” En dan in 2009 daadwerkelijk het stokje overpakken van Sjoerd van Keulen. Wat vinden zijn beide nog levende ouders daarvan, zijn ze trots op hun oudste zoon? “Zeker, vooral mijn vader is erg trots. Mijn moeder ook, maar die zegt altijd direct: ‘Zo, en wat is de volgende stap?’ En verder zijn ze heel nuchter, en zijn ze ook qua publiciteit wel wat gewend. Mijn moeder is jarenlang wethouder geweest in Zoetermeer, en is nu nog steeds actief. Zij was burgemeester en ging met pensioen, maar zij is teruggevraagd en is nu tijdelijk burgemeester van Rijnwoude, dat moet fuseren met Boskoop. Erg leuk dat zij zo actief is. Mijn vader is ook altijd zeer actief geweest, maar is inmiddels met pensioen en kan ook niet alles meer ondernemen. Ook daarom besloot ik in 2006 samen met mijn oudste zus om met mijn ouders terug te gaan naar India, het land waar mijn zus en ik zijn geboren. Je moet dingen niet uitstellen. Dat was heel mooi eigenlijk en voor mijn ouders ook wel emotioneel. En bijzonder om het ziekenhuis te zien waar ik geboren ben, en het huis waarin we woonden.”

Voorbeeld

Wie of wat hebben Ronald gemaakt tot de man die hij is? “Naast mijn ouders natuurlijk, heb ik wel mensen die ik als voorbeeld zie en van wie ik geleerd heb en leer. Zo heeft Ian

Ronald Latenstein van Voorst (1964) studeerde heao BE, MBA en volgde diverse internationale opleidingen (Harvard, Insead). Hij vervulde diverse nationale en internationale financiële functies bij onder meer Randstad Groep en Thomas Cook, waarna hij in 1995 in dienst trad van SNS Reaal als financieel directeur. Na een uitstap in 2001 naar Bank Insinger de Beaufort, keerde hij eind 2002 terug bij SNS Reaal als CFO binnen de Raad van Bestuur. Per 1 april 2009 volgt hij Sjoerd van Keulen op als voorzitter van de Raad van Bestuur. Ronald Latenstein is getrouwd, heeft drie kinderen en woont in Amsterdam.

Kantor, een van de oprichters van Bank Insinger de Beaufort mij veel geleerd. Ik spreek nog regelmatig met hem. Hij is iemand die altijd erg veel aandacht voor het proces heeft, en niet alleen voor het doel. Daarnaast word ik beslist geïnspireerd door iemand als Bono (van U2) en ook door Nelson Mandela. Ik vind het zo knap als iemand in staat is om niet achterom te kijken en zich door haat te laten regeren, maar vooruit te kijken en zijn bindend vermogen aan te wenden. En in zekere zin leer ik veel van mijn 19-jarige verstandelijk gehandicapte zoon uit mijn eerste huwelijk: hij neemt het leven zoals het komt, eist ruimte en aandacht voor zichzelf op. Hij werkt en is heel blij en waardevrij.” Welk beeld zal er volgens Ronald in de organisatie van hem leven? “Ik denk dat men mij ziet als een strategisch goede manager, diplomatiek, ongeduldig, iemand van de grote lijnen, toegankelijk en rustig...” Ziet men hem als creatief en innovatief? “Ja, dat denk ik wel. In elk geval niet als iemand die zich graag in de details verdiept. Als projectmanager zou ik minder geschikt zijn.” Ook al is hij somber over de economische situatie, hij is geen pessimist en heeft er zin in om het roer in handen te nemen. En dat doet hij ook langs de verschillende paden van het Amsterdamse Bos die ons leiden naar Grand Café De Bosbaan, waar wij ons na een fikse wandeling van een welverdiende versnapering voorzien. ■

